

Parohia
„Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45,
Pașcani, jud. Iași

@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh:
Pr. Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Coslujitor:
Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

ANUL VII • NR. 17 (175) • 13 SEPTEMBRIE 2026

Bucurați-vă!

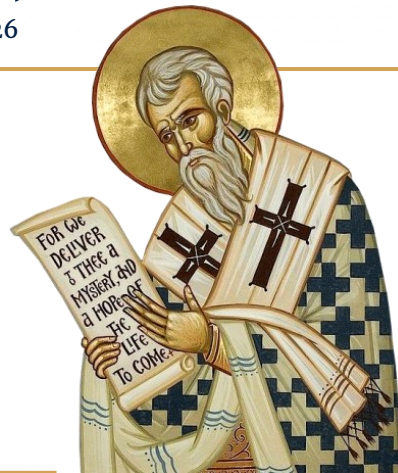
„Ca bucuria Mea să fie în voi.” (Ioan 15, 11)

Credința vie. Bucurie deplină

„Să nu ne fie rușine să mărturisim pe
Cel răstignit. Să fie Crucea pecetea
noastră, făcută cu îndrăzneală cu
degetele pe frunte și la toate.”

Sfântul Chiril al Ierusalimului

Orămpeie din lumina sărbătorii

Crucea – calea către viață

„Precum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să
Se înalțe Fiul Omului” (Ioan 3, 14).

În apropierea sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci, Biserica ne pune înaintea tainei Crucii lui Hristos. Evanghelia ne amintește că, așa cum israelitenii priveau spre șarpele de aramă și primeau vindecare, tot astfel omul care privește cu credință spre Crucea Mântuitorului primește viață și nădejde.

Crucea nu este doar un semn pe care îl purtăm la gât sau pe care îl facem asupra noastră. Ea este mărturisirea iubirii lui Dumnezeu, dusă până la capăt. Pe Cruce, Hristos nu răspunde răului cu rău, ci îl biruiește prin iubire și iertare.

De aceea, atunci când trecem prin încercări, să nu privim Crucea ca pe o povară, ci ca pe un drum. Uneori Dumnezeu nu îndepărtează imediat crucea din viața noastră, dar ne dă puterea de a o purta și, prin ea, de a ne apropia de El.

Să privim spre Crucea lui Hristos cu credință, pentru că acolo unde omul vede sfârșit, Dumnezeu poate pregăti începutul unei vieți noi.

Ne învață Sfintii Părinți Despre îndurarea suferinței

– Sfântul Paisie Aghioritul –

- 1 „Bolile îi ajută pe oameni să-și ispășească păcatele, atunci când nu au virtuți”.
- 2 „Sănătatea este un lucru mare, dar binele pe care îl pricinuieste boala nu-l poate dărui sănătatea”.
- 3 „Boala este o binefacere foarte mare. Într-adevăr, foarte mare! Îl curăță pe om de păcat și de multe ori îi asigură chiar și răsplată”.
- 4 „Sufletul omului este ca aurul și boala este ca focul care îl curăță”.
- 5 „Cu cât mai mult este chinuit omul de vreo boală, cu atât mai mult se curăță și se sfințește. Ajunge numai să facă răbdare și s-o primească cu bucurie”.
- 6 „Atunci când Hristos vede că cineva poate suporta o boală grea, i-o dă, astfel încât prin puțină suferință din această viață pământească, să primească răsplată multă în cea cerească și veșnică”.
- 7 „Atunci când trupul suferă, sufletul se sfințește”.
- 8 „Când ne ajunge vreo boală e bine să ne lăsăm în voia lui Hristos”.
- 9 „Atunci când omul nu înfruntă durerea duhovnicește, se poate irita. Însă de o va înfrunta duhovnicește, se liniștește și se mângâie”.
- 10 „Când ai vreo durere, dar te gândești la durerea celuiilalt, te pui în situația lui și te doare și mai mult pentru acela. Durerea ta te ajută să înțelegi durerea celorlalți”.
- 11 „Dacă omul achită toate câte datorează în această viață, se mântuiește. De aceea să primim toate bolile, încercările și necazurile cu răbdare și smerenie, mulțumindu-I și preamărindu-L pe Dumnezeu”.
- 12 „Să avem multă răbdare în bolile noastre, ca să nu primim o răsplată mică în ceruri. Dumnezeu n-ar îngădui să fie nimic din ceea ce se întâmplă dacă din aceasta nu ar ieși ceva bun”.

Sub acoperirea sfinților Sărbătoriții săptămânii

13.09

Sf. Mc. CIPRIAN, Sf. Mc. CORNELIU

17.09

Sf. Mc. SOFIA

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (36) Heruvicul. Intrarea mare

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”,
Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

De îndată ce preotul termină pomenirile și reintră în altar prin ușile împărătești, în biserică răsună partea a doua a Heruvicului, pe care o repet:

Poporul: Ca pe Împăratul tuturor primind pe Cel ce, nevăzut, e-nconjurat de cetele îngerești: Aliluia, aliluia, aliluia.

Vă reamintesc faptul că Intrarea mare simbolizează și reiterează Intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim, aclamată frenetic de mulțimile entuziaste.

Triumfal e și imnul pe care-l cântăm acum, asemănător cu cel pe care poporul unei cetăți îl cântă la întoarcerea victorioasă a suveranului dintr-un război decisiv. Aici însă nu e vorba nici de cezarul Romei, nici de faraonul Egiptului sau de oricare alt suveran cu teritoriu definit, ci de Împăratul tuturor, Împăratul universal, al cerului și al pământului, cu stăpânire absolută asupra unui teritoriu infinit.

Pe Dumnezeu însă nimeni nu L-a văzut vreodată. În schimb, așa cum afirmă Pavel, Iisus Hristos este „chipul nevăzutului Dumnezeu” (Coloseni 1, 15), după cuvântul pe care Domnul Însuși îl spusese ucenicilor Săi: „Cel ce M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 4, 9). Pe El îl primim noi, acum, ca și cum L-am primi pe Cel ce în mod nevăzut este înconjurat de cetele îngerești, care-I cântă întreitul Aliluia. Iată-ne deci cântând din nou, dar nu în fața îngerilor, așa cum cânta David (Psalmi 137,1), ci împreună cu ei. Nu e oare emoționant?

Să trecem acum de la emoție la meditație. Iisus, într-adevăr, intră triumfal în Ierusalim, dar acesta este și drumul Său către patimă și moarte. În timp ce noi întinăm imnul ramurilor de finic, al văzduhului cetățenesc, cutremurat de bucurie și speranță, preotul în altar, acoperind sfintele vase cu procovățul cel mare, rostește cuvinte care exprimă exact contrariul:

Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând preacuratul Tău trup, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou, îngropându-l, l-a pus.

Amintiți-vă că antimisul, desfăcut pe sfânta masă, simbolizează mormântul Domnului, deschis, gata să primească trupul pogorât de pe cruce (în limbajul iconografic, cuvântul „lemn”, în acest context, înseamnă „cruce”). (Va urma)

„Împărăția lui Dumnezeu nu este altceva decât cunoașterea lui Dumnezeu.”

- SFÂNTUL ISAAC SIRUL -

#9

De ce folosim candelă în biserică?

Candela este o mică lumină care arde înaintea unei icoane, pe Sfânta Masă sau în alte locuri rânduite ale bisericii. Deși pare un element simplu, lumina candelă are o bogată semnificație duhovnicească.

În primul rând, candela ne amintește de Hristos, Lumina lumii. Flacăra ei mărturisește că adevărata lumină a omului nu vine doar din cele create, ci de la Dumnezeu, Care luminează mintea, inima și întreaga existență.

Candela aprinsă înaintea unei icoane exprimă și cinstirea persoanei reprezentate în icoană. Nu ne rugăm lemnului, culorilor sau materialului din care este făcută icoana, ci persoanei lui Hristos, a Maicii Domnului sau a sfântului reprezentat. Lumina candelă însoțește astfel rugăciunea și cinstirea adusă celui reprezentat.

Uleiul candelă și flacăra ei pot fi privite și ca o imagine a jertfei și a dăruirii. Pentru a lumina, candela trebuie să ardă și să se consume. La fel, creștinul este chemat să-și dăruiască viața lui Dumnezeu și semenilor săi prin iubire și fapte bune.

În biserică, candela are și o semnificație comunitară. Ea arde și atunci când nu este nimeni în fața icoanei, mărturisind în chip discret că rugăciunea Bisericii nu încetează.

În casele creștinilor, candela poate ocupa un loc deosebit în colțul de rugăciune, înaintea icoanelor. Aprinderea ei ne poate ajuta să ne desprindem pentru câteva clipe de preocupările cotidiene și să intrăm într-o stare de liniște și rugăciune.

Totuși, nici candela și nici lumânarea nu au o putere magică. Lumina lor este un semn văzut al unei realități nevăzute: credința noastră în Dumnezeu și dorința de a trăi în lumina Lui.

„Voi sunteți lumina lumii. Nu poate o cetate aflată pe vârf de munte să se ascundă.”

(Matei 5, 14)

„Lumina aceasta este chipul luminii celei adevărate, care luminează pe tot omul.”

(Sfântul Simeon al Tesalonicului)

Să reținem!

- ✓ Candela ne amintește de Hristos, Lumina lumii.
- ✓ Lumina ei însoțește rugăciunea și cinstirea icoanelor.
- ✓ Flacăra este un simbol al jertfei, credinței și dăruirii.
- ✓ Candela din biserică mărturisește că rugăciunea Bisericii continuă neîncetat.
- ✓ Aprinderea candelă nu este un act magic sau superstițios, ci un gest de credință.

Întrebare pentru suflet

Arde în sufletul meu lumina credinței și atunci când nu mă vede nimeni?